

Učení Toltéků: Život a učení Quetzalcoatla Hora Rok první Acatl (999 př.n.l.). Když se blížili moři, Ce Acatl a jeho následovníci, čítající kolem osmi tisíc lidí, se usadili na planině. Moře bylo blízko velmi vysoké hory zvané Zrcadlo bílé a černé, jež se rozprostírala jižně i severně od okraje vody. Ce Acatl se uchýlil na tuto horu, aby naplnil svoji zvyklost. Po cestě se zastavil na skále a uspořádal si své nástroje pokání. Trny potrápily jeho tělo a on ozdobil kámen rudými květy. Nahoře se chvěly hvězdy. Proletěla křičící orlice. V temnotě jí odpověděl tygr. „Přišel jsem zalít květiny ó otče,“ řekl Ce Acatl. „Jsou to tvé květiny, ty, které máš v oblibě! Neskrývej se, obyvateli důvěrného místa. Dovol mi tě nalézt! I když zemřu, dovol mi jako ptákovi odletět do nitra Nebe, kdy jsi ty. Možná se takto staneme přáteli.	Možná dosáhnu skutečného života.“ Směrem k úsvitu sestoupil. Jeho srdce skákalo a jeho tvář se změnila. Bylo děsivé vidět jeho unavené tělo. Sluhové zůstávali bdělí. Jeden z nich jej viděl přicházet, vystoupil vpřed, aby jej přivítal, a řekl: „Pane, okraj vody je přímo před námi. Obtížná pouť na cestě zůstává. Rozluč se s davem, aby se rozptýlil a tys neohrozil stařešiny a děti, kteří tě přišli doprovázet. Promluv k nim; snad ti budou naslouchat.“ Ale on odpověděl: „Jak mohu nyní zaplašit tyto věrné bojovníky, když den orlů a čas tygrů nastal?“ Pak svou paží ukázal na horu a nařídil: „Nechť údolí povstanou a hory se stanou pokornými!“ Ihned nato veliká hora vprostřed praskla (metafora pro podřízení se ega vůli), a vznikl volný průchod jako planina, jako udusané hřiště na míčové hry. S duněním zemětřesení	se dav následovníků probral a zaplavil je veliký strach. Chrám palivového dříví Pak vydal pokyn k vystavění chrámu z klád na hoře. Po čtyři dny sluhové nosili dříví, aby je šikovně zpracovali do chrámu. Po tuto dobu byl Ce Acatl zabrán do sebe, postil se o samotě. Napadly jej temné vize, ale jeho matka jej přišla utišit. Zatímco se postil, ve svém srdci se ptal: „Před oltářem ohně, mí rodiče, nezostuzuji vás! Zde byli přetvřeni bohové, lidé se stali bohy, nezostuzuji vás. Neboť můj život na Zemi končí a nové období a nové království přicházejí. Matko, ženo, slyš moji modlitbu! Ty, temná paní, obyvatelko doupěte deště, naslouchej mé modlitbě. Květnatá smrt přišla dolů, již se ke mně blíží. Ve světě rudé ji vynalezli, dávní, ti, jež kdysi byli mezi námi. Dávno připravený nápoj se přibližuje k mým ústům; Cítím to. Matko,
--	---	---

neopouštěj mě,
žádám, abych tě nezahanbil.“
Zatímco kráčel
mezi skalami, bylo slyšet
burácení jako zvuk
mnoha trumpet,
jako setkání
bouřlivých vod,
a před ním
se objevila jeho matka,
Bohyně
tyrkysové sukně,
oděná do svého šatu
zářivých vln.
Jas vize byl
pro oko oslňující.
Ce Acatl,
neschopen stát,
padl k jejím nohám.
Bohyně mu řekla:
„Já, květnaté pírkó,
obsidiánový motýl,
přicházím z říše
deště a temnoty,
z domu,
který je na konci,
z místa počátků.
Voláš mě,
knězi ducha?
Proč naříkáš?
Co se ti děje?“
On odpověděl:
„Paní, byl mi dán
úkol
v domě slunce,
v oltáři ohně,
tam, kde byli
zplozeni bohové.
Ale pohled,
mé srdce rychle buší.
Jsem jako
horská veverka,
vystrašený, chvějící se,
a lnu ke slovu.
Miluji tento život.
To je důvod,
proč se má duše vzpírá
a v nitru jsem rozpolcený.
Ó, dala jsi mi

tak těžký úkol.“
Ale vize jej
utišila:
„Hlavu vzhůru, knězi!
Nevidíš?
Tam, kde troubí trumpety,
musíš jít.
Neboj se bolesti,
neklam sebe samého.
Existuje tam
jen božská radost.
Opusť Zemi;
jdi tam!
Snad ve svém
srdci pochybuješ?
Ó kajícíku,
snad se neodvažuješ?
Pokud mě opravdu miluješ,
pro dobro všech
musíš jít do říše
tyrkysové mlhy.“
V říši mrtvých
Staří uváděli, že poté,
co Ce Acatl zemřel,
byl nepřítomen
pouze čtyři dny.
Po tu dobu přebýval
v místě mrtvých,
kde hovořil
se svými předky.
A toto
tam dělal:
Ce Acatl se přiblížil
místu, kde seděli
pán a paní mrtvých,
a pozdravil je:
„Prarodiče!
Přišel jsem vyhledat
a odnést
vzácné kosti,
které uchováváte;
to je můj úkol.“
Pán se jej zeptal:
„Co bys s nimi dělal,
Quetzalcoatle?“
A on odpověděl:
„Bohové jsou zaměstnáni.
Musí zde být
nový výtvar,

nové slovo pro Zemi.“
„Budiž tedy,“ řekl pán.
„Pokud rozezvučíš
lasturu
čtyřikrát
ve čtyřech směrech,
a obejdeš můj vzácný kruh
čtyřikrát,
budeš je mít.“
Ale pán mu dal
lasturu bez otvoru;
nebyl zde způsob,
jak ji rozeznít.
Tak Ce Acatl zavolal červy
a řekl jim:
„Bratři,
vytvořte mi otvor,
skrze který budu moci
vdechovat a vydechovat.“
A tak učinili.
Ale on stále nedokázal
lasturu rozeznít,
neboť neměl dech,
protože byl mrtvý.
Pak zavolal na včely
a čmeláky
a žádal je:
„Pojďte, mí přátelé!
Vejděte do klenotu
a rozezněte jej!“
A tak učinili.
Když slyšel zvuk,
pán mrtvých
konečně souhlasil
a řekl: „Dobrá tedy,
můžeš si vzít kosti.“
Ale zavolal své služebníky,
ty, kteří se podobají
křepelkám, a rozkázal jim:
„Bohové, nedovolte
Quetzalcoatlovi,
aby odešel s kostmi.
Zajistěte, aby je nechal zde,
neboť ve vši pravdě,
velmi si jich cením.“
Ale Ce Acatl, který si byl
vědom plánu, si pomyslel:
„Tak se nestane;
Ihned ten poklad

vezmu.“ Řekl svému duchovně praktikujícímu: „Mé dvojče, jdi a řekni bohům prachu, že zde kosti nechám.“ Pak praktikující šel a volal: „Přijdu předat kosti!“ V tu samou chvíli Ce Acatl vzal vzácné kosti, omotal je do uzlíku, a šel na Zemi. Kosti ženy a muže se pomíchaly; nebyly ještě odděleny. Opět pán zavolal své služebníky: „Bohové, je možné, že Quetzalcoatl odnesl vzácné kosti? Jděte a najděte ho! V jeho cestě vykopejte jámu, aby do ní spadnul, pak mi přineste, co mi patří.“ Služebníci udělali, jak jim nařídil. Tolik vystrašili Ce Acatla, že klopýtnul a padnul do jámy. Vzácné kosti se rozptýlily všude kolem, pomíchaly se a zlámaly, jak popadaly. Pak je vzala křepelka, kousala je a žvýkala. Když Ce Acatl nabyl zpět k vědomí, truchlil a řekl svému duchovně praktikujícímu: „Co budu dělat, mé dvojče? Co se stalo?“ Praktikující odpověděl: „Nic. Tvůj úkol se nezdařil. Zkus to znovu a nech to dopadnout, jak má.“

Pak Ce Acatl pokáral pána mrtvých a řekl jeho služebníkům: „Zpátky, ptáci prachu! Leťte někam jinam! Neobtěžujte toho, kdo se učinil božským!“ Vystrašená křepelka se stáhla. Poté posbíral kosti a poskládal je dohromady, ale pokazil tu práci; byly špatně umístěny a roztrženy. Nešlo to dobře. Ce Acatl lamentoval se slovy: „Ó vy křepelky, vyvolavači zkázy! Co jste udělali s uzlíkem kostí, když jste na ně zaútočily, polámaly a roztržily? Opravím je a správně uspořádám, uzpůsobím. Jsem kněz, ten, který přišel dolů do podsvětí a vzestoupí z devíti hlubin.“ Pak požádal bohy z Nebe o pomoc, se slovy: „Přijď můj otče Tezcatlipoco! Ukaž mi cestu, abych tě já, kněz, neurazil. A vy duchové, jež udržujete Zemi, vy, kteří se rozbíháte čtyřmi směry a jste podporou Nebe, přijďte a pomozte mi. Přišel jsem sem s vaším svolením. Vedli jste mé kroky do tohoto temného místa.

Dovolte mi, synovi Ometeotla (Nejvyšší bytost), dokončit můj úkol. A vy, zdobené hory, lemované tyrkysem, na jejichž úbočích jsem se zastavil a odpočíval více než jedenkrát, mějte slitování pro tyto kosti, neboť celá věc je hotova, přišel konec. Přijďte mi pomoci, otče a matko, země a vodo, hvězdná obloha a ty, otče blesku, bože, kterýs kdysi byl nemocným člověkem. Nabídnul ses v oběti a dnes se podílíš o své nefrity.“ Když uslyšeli jeho volání, bohové přišli a doprovázeli jej, jak stoupal do Nebe. Když tam dorazil, stará matka vzala kosti a zašeptala: „Tolik škody ti ptáci strachu způsobili! Soužení, soužení! Teď to napravíme.“ Vložila kosti do mlýnku a semlela je. Pak nasypala kukuřičnou mouku do vzácné hliněné mísy a hnětla ji s prachem z kostí. Poté pět bohů – Tlaloc (pán země), Huictloiniqui (kající), Teponquizqui (sluneční hudebník), Tlallamanac (tvořitel hvězd), a Tzontemoc

Titul: TV_1812_Evanjelium Toltékov_o posledných dňoch Quetzalcoatla na Zemi a jeho následnom vystúpení na nebeský trón

(obráběč hlav) –

také prišlo.

Pak Xolotl, praktikujúci,

vymodeloval z pasty

ľudskej postavy

a vyživoval je,

když jim lil do úst

šťávu z mladé kukurice.

Pak prohlásil:

„Zrodili se,

ó bohové,

ti, jež si to zasluhují,

noví obyvatelé!

To bylo možné

díky naší oběti.“

Staří vyprávěli, že

v průběhu dalších čtyř dnů

bloudil kolem

ve vyšších říších,

kam se šel

doplnit blesky.

Osmého dne

vyšel ven

jako hvězda

zvaná Quetzalcoatl,

a zjevil se

za úsvitu a soumraku.

Říkají, že jedině pak

vstoupil na trůn

jako pán.